

## Arrest

nr. 156 628 van 25 november 2015  
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. COLOGNE  
Ridderschaplaan 7-3  
1040 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juni 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juli 2015 met referentienummer 55431.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. COLOGNE en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam België binnen op 6 augustus 2014 met een geldig paspoort met een visum type C.

1.2. Zij huwde op 16 december 2014 met S., een Belgische onderdaan.

1.3. Op 27 januari 2015 deed zij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. Op 29 juni 2015 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN  
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

*In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.01.2015 werd ingediend door:*

*[...]*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

*Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie'.*

*Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon drie loonbrieven voor (september - november 2014) waaruit blijkt dat hij tewerkgesteld is als zelfstandig bedrijfsleider.*

*Uit de voorgelegde bewijzen blijkt niet afdoende dat de referentiepersoon heden beschikt over toereikende bestaansmiddelen. Immers, er werden loonfiches voorgelegd uit de zelfstandige beroepsactiviteit van de referentiepersoon. Aangezien bij het maandelijks betaalde bedrag nog geen rekening werd gehouden met alle inhoudingen (sociale lasten, belastingen, ...) die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken, kunnen deze documenten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen.*

*Voor zover deze documenten dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze stukken niet worden gestaafd door overige documenten (officiële documenten van de belastingen, rekeninguittreksels, ...). Bijgevolg is op basis van de voorgelegde documenten niet afdoende bewezen dat de referentiepersoon heden beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).*

*Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.*

*Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”*

## **2. Onderzoek van het beroep**

2.1.1. Het tweede en het derde middel zijn inhoudelijk verknocht en worden derhalve samen besproken.

2.1.2. Verzoekster voert in een tweede middel schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij licht het middel toe als volgt:

*“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.*

*In casu stelt verwerende partij dat de referentiepersoon een bedrijfsleider is en dat op basis van de loonfiches niet kan worden besloten tot toereikende inkomsten nu er geen rekening is gehouden met sociale lasten, belastingen, enz.*

*Verwerende partij gaat er met andere woorden, zonder enig stavingstuk, van uit dat de sociale lasten door de referentiepersoon worden gedragen terwijl dit in de praktijk niet steeds zo is. Deze worden gedragen door de vennootschap. Zo ook in de situatie van de referentiepersoon (stuk 2) waar de lasten (niet enkel de sociale) worden gedragen door de vennootschap van het gezin, zijnde de [...], met zetel op hetzelfde adres als van de referentiepersoon en verzoekster (stuk 3)*

*Verwerende partij dient, wanneer zij overgaat tot veronderstelling, bijkomende informatie opvragen om een vermoeden gegrond te kunnen weerleggen.*

*Verder beschikte verwerende partij over informatie met betrekking tot de huisvesting van verzoekster en de referentiepersoon. Beiden wonen bij de ouders van de referentiepersoon. Hieruit volgt dat zij geen kosten hebben op vlak van huisvesting hetgeen, algemeen aanvaard, de grootste kost vormt binnen het huishoudbudget. Dit element wordt op geen enkele manier in verband gebracht met de inkomsten van de referentiepersoon."*

2.1.3. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42, §1, lid twee van de vreemdelingenwet. Zij licht het middel toe als volgt:

*"Als er geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kunnen worden bewijzen, kan verwerende partij de aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren. Er moet eerst een behoefteanalyse worden gemaakt. Op basis daarvan bepaalt DVZ welke bestaansmiddelen er nodig zijn om in de behoeften van het gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.*

*Dit is logisch omdat de specifieke situatie van een leefeenheid kan leiden tot een andere interpretatie van cijfermatige gegevens.*

*In casu werd er geen behoefteanalyse gemaakt."*

2.2. Verzoekster voert aan dat de referentiepersoon drie loonfiches voorlegde uit zijn zelfstandige activiteit als bedrijfsleider. Zij voert aan dat zonder enig verder onderzoek, wordt gesteld dat de sociale lasten worden gedragen door de referentiepersoon, terwijl zij kan aantonen dat deze worden gedragen door de vennootschap van het gezin.

Bij nazicht van het administratief dossier stelt de Raad vast dat verzoekster bij haar aanvraag loonfiches voorlegde voor de maanden september tot en met november 2014. Alle loonfiches werden opgesteld door Acerta. Uit de loonfiches blijkt dat de Belgische referentiepersoon, als bedrijfsleider zichzelf een loon uitbetaalt. In deze loonfiches wordt er telkens een brutoloon van 1250 euro vermeld waarvan 72,60 euro aan baremieke voorheffing wordt afgetrokken. De referentiepersoon betaalt dus een bedrijfsvoorheffing van 72,60 euro op zijn brutoloon van 1250 euro. De loonfiches vermelden dan ook zeer duidelijk dat een bedrag van 1177,40 euro netto te betalen is. Uit de voorgelegde loonfiches blijkt derhalve dat de Belgische referentiepersoon maandelijks beschikt over een nettoloon van 1177,40 euro. De stelling van de gemachtigde dat hij geen zicht heeft op het netto-inkomen van de referentiepersoon en dus niet kan beoordelen of de Belgische onderdaan beschikt over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen houdt dan bijgevolg geen stand. Immers, uit de loonfiches blijkt zeer duidelijk dat bij het uitbetalen van het maandelijks betaalde bedrag van 1177,40 euro wél reeds rekening wordt gehouden met voorafgaande inhoudingen, met name de vereiste maandelijks baremieke bedrijfsvoorheffing. De overweging in de bestreden beslissing dat geen rekening werd gehouden met belastingen, is dan ook niet gerechtvaardigd.

Al moet de verwerende partij worden bijgetreden waar zij in de nota stelt dat zij geen rekening kon houden met de stukken die pas na de bestreden beslissing werden ingediend, zoals met betrekking tot de vraag wie de sociale lasten betaalt, gebiedt het zorgvuldigheidsbeginsel het bestuur haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. In het bijzonder wijst de Raad er op dat verzoekster, bij het indienen van haar aanvraag (bijlage 19ter van 27 januari 2015) neerlegde: bewijs van inkomsten echtgenoot, bewijs ziekteverzekering echtgenoot.

Zij werd verzocht om binnen de drie maanden nog een bewijs van ziekteverzekering en een bewijs van huisvesting over te maken. Op geen enkel ogenblik werd verzoekster verzocht de bewijsstukken met betrekking tot de inkomsten van haar echtgenoot aan te vullen.

Met betrekking tot het uitvoeren van een behoefteanalyse wanneer niet aan de voorwaarde van de stabiele en toereikende bestaansmiddelen voldaan is, bepaalt artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, nochtans:

*“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”*

De verwerende partij kon aldus, indien zij van oordeel was dat niet voldaan was aan de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, nadere informatie opvragen bij verzoekster. Zij heeft zich er evenwel toe beperkt, zonder ooit verduidelijkingen of aanvullingen te vragen aan verzoekster, vast te stellen dat er geen bewijs voorlag van toereikende bestaansmiddelen, ondanks het feit dat verzoekster loonfiches van de referentiepersoon voorlegde waaruit een netto-inkomen van 1177,40 euro bleek.

Waar de verwerende partij in de nota antwoordt dat de behoefteanalyse waarvan sprake in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet niet moest worden uitgevoerd omdat verzoekster geen bestaansmiddelen voorlegde in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, kan dit niet worden bijgetreden. Verzoekster attesteerde wel degelijk een “netto-inkomen” van 1177,40 euro per maand, verwerende partij kan niets anders voorhouden. Indien de verwerende partij van oordeel was dat de overgemaakte stukken onvoldoende waren of het geattesteerde inkomen niet toereikend was, kon zij in het kader van artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, aanvullende informatie doen overleggen door de verzoekende partij. Uit de duidelijke bepaling van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt immers dat de gemachtigde van de staatssecretaris gehouden is een onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van verzoeksters, indien de bestaansmiddelen die zijn bijgebracht niet voldoende zijn aangetoond in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij heeft zich er echter toe beperkt vast te stellen dat er geen enkel inkomen werd aangetoond en bij weeromstuit besloten de aanvraag te weigeren zonder nader onderzoek. Verzoekster maakt een schending van artikel 42, §1 tweede lid van de vreemdelingenwet, juncto het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het tweede en het derde middel zijn in die mate gegrond.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoekster zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juni 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende november tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT